

Пише:
Драган
Тепавчевић

Бризбејн, јануара 2008.

Некако се знао ред. Сједали би за сто поред окићене јелке, отац би ми додао “Пеликан” налив-перо, сестра и он су узимали хемијске оловке и то оне са четири уметка различитих боја, а мајка додавала припремљен списак са преко стотину адреса.

Почело би писање новогодишњих честитки родбини и пријатељима.

Ја сам био задужен за бабе, тетке и ујчевину, сестра за стрица и рођаке с очеве стране, а глава породице је размишљала како да понешто промијени у стереотипним честиткама упућиваним пријатељима. “Све најљепше у тој и тој години, теби...” а онда је асистирала мајка говорећи ми имена тетака, ујни и блиских рођака.

Једном сам направио читаву збрку када сам честитке упаковао у погрешне коверте, а родбина била збуњена читајући непостојећа имена својих укућана.

Отада је искључиво отац паковао честитке помно провјеравајући имена набројаних и насловљену породицу на коверти.

Знао сам да добијем и понеку чвргу зато што нисам опрао руке од крен папира којим смо китили јелке и правили једноличне хармонике од њега па сам остављао обојене трагове прстију на сњажној бјелини честитке.

“За годину ову Нову, ја вам желим добру срећу, хиљадарки пуну врећу, црно вино, вруће прасе и остало, Богме, зна се...”

Е, то је већ била новина и измишљотина рођака Драгутина који нам је ту умотворину послао прошле године, а ја морао да преписујем бар десетак пута.

Отада ме не напушта жеља да смислим нешто големо, оригинално, памтљиво, што би сви преписивали као “Мостарске кише”, без обзира да ли би знали за право аутора генијалности.

Правио сам покушаје различитих домета и прво показивао мајци јер се нисам усуђивао да одмах с тим изађем пред оца.

“Снијег пада, мене држи нада, да сте здраво и гледате право...”, а мајка би одмахнула руком па сам мислио да то треба да сажмем у краћу форму.

“Срећна вама, ко и нама, година Нова, боља нег ова”...

Безуспјешно. Никада није прихваћена ни једна моја новогодишња доскочица.

Добијао сам нападе депресије и самоубилачких нагона кад би се отац насмијао неком новом дистиху на пристиглим честиткама.

Патио сам што се мени није нико смијао.

Послије толко година поново ме обузела жеља да драгим људима честитам Нову годину на другачији начин и да то памте.

Полако одустајем од покушаја с правим честиткама јер не могу да пронађем ни једну новогодишњу на којој се није потписала и гостопођа Merry Christmas, а ја хоћу да то буде само моја, уникатна и свевремена.

Скупљам адресе које сам похранио у компјутеру и неке одбацујем у ону корпу јер оних којима сам слао добре жеље прошле године нема више међу живима.

Нема мог оца и пријатеља Живка и Томе, бивших комшија Радоје и Сретка.

Радоји нисам пропуштао да шаљем праве честитке, оне што још увијек поштари доносе јер је компјутер за њега заувјек остао непознаница.

Једном је управо око Нове године ушао у нашу кућу и загледао полицу са мојим књигама. “Је ли ти ово нешто о потенцији?” питао ме комшија, а ја био збуњен гледајући како у руци држи Хемингвејев роман “Старац и море”. Радоје је увијек глагол “може” изговарао “море”.

“Шта има ту да се честита, што нам је улудо прошла још једна година и што ће нам и та нова проћи ко све претходне. Каква ми је фајда од ње што је нова? Ја се и бојим сваке нове јер не знам шта ће бити у њој, а у оним старим бар знам шта сам препатио”, причао је комшија.

Баш зато сам се трудио да њему напишем нешто веселије, духовитије, нешто што би, истовремено подсјећало на његову новогодишњу бесједу. Не знам да ли се бар једном осмјехнуо на те моје, свјесно написане, бесмислице.

Значи, ништа више од сједења за столом крај окићене јелке. Одлазим пред оно стерилно бљештавило компјутера гдје никад нисам ништа епохално смислио и разврставам адресе по групама. На једној

страни је родбина, на другој пријатељи, одвојени они из школских дана и они из војске, кумови сврстани на крштене и вјенчане, комшије и познаници на трећој, а свима бих да осмислим неку заједничку примјерену жељу, да умотам градираном дозом присности и носталгије па да притиснем “send”.

“Драги моји, искрено се надам да ће Косово и сљедеће, Нове 2008. године остати у саставу Србије, да ће пре-

затекне, онда ће бити затечени и неприпремљени за нову ситуацију.

“У Новој 2008. години вам желим...”

Види, као да им то нисам желио и ранијих година, него баш изабрао ову за почетак неких нових жеља.

“У здрављу и весељу...”

И то да пошаљем Јовану који под старе дане живи сам као избјеглица у кући неког даљњег рођака?

Једноставно, нисам од оних који умију да сроче неку другачију, необичнију честитку, која би, ако ништа друго, бар имала смисла зашто је написана.

Мој кум Кале је имао шмек за те ствари. На његов наговор смо једном нас петорица направили транспарент дуг 20 метара на којем је писало “Транспарент” и одијели то на стадион Грбавицу гдје су играли Жељезничар и Партизан.

Снимала нас је и телевизија, двадест хиљада људи домишљало у чему је фол, а милиција помно читала натпис, дозивала се моторолама и пратила сваки наш корак.

Само десетак дана касније смо отишли на кошаркашку утакмицу Босна: Југопластика и развили транспарент “Група одговорних навијача”. Нити смо навијали, нити се помјерали током читаве утакмице.

Паре бих дао да завири у кумов компјутер кад пише новогодишње честитке јер је једноставно створен за такве ствари. Али кад да завири кад ми је једном усред јула послао честитку са новогодишњим жељама?

Да ми је да смислим бар једну и пошаљем мајци па да каже да последије толико година нисам безнадежан случај и да не смишљам само глупости.

Док нешто поштено не осмисли, желим вам свима срећну Нову 2008. годину.

стати притисци на Републику Српску, да Американци неће започети неки нови народноослободилачки рат, да ћете имати довољно новца да отплаћујете кредите...”

Не иде, брате, никако. Нити људи живе на истим просторима, нити брину исте бриге, а неки немају ни кредита, да не говорим о онима што нису успјели да га добију.

“Желим вам дуг живот и добро здравље у Новој 2008. години...”

Ето ти памети, дуг живот за годину дана и добро здравље ограничено на 2008.

“Нека вас Нова 2008. затекне у добром расположењу...”

Ама, не иде ни тако. Ако их

Milka Lukačević-AMP
Senior Mortgage Broker

- Najpovoljnije rate za kupovinu stana, kuće, nekretnine
- Refinansiranje i obnove postojećih mortgage-a
- Garancija na rate do 120 dana
- Besplatna usluga
- Sve banke na raspolaganju, da vam ja nađem najpovoljniju ratu
- Radim 7 dana nedeljno

Tel: 604-340-7673

Fax: 604-944-8095

email: milkalukacevic@invis.ca

website: www.yourmortgagespecialist.org